

Arrest

nr. 193 148 van 6 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 februari 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard.

1.3. Op 26 maart 2011 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.4. Op 3 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.3. ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de eerste verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 143 496 van 16 april 2015 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.4.

1.6. Op 1 juni 2015 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.7. Op 2 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.6. ontvankelijk wordt verklaard.

1.8. Op 13 juli 2015 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

1.9. Op 16 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.6. ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.06.2015 bij aangetekend

schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 02.07.2015, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen. De aangehaalde medische elementen voor P., A. (...) werden niet weerhouden door de arts-attaché (zie medisch advies d.d. 13.07.2015 onder gesloten omslag in bijlage)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf”.

1.10. Op 16 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van elk van de verzoekende partijen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede, derde en vierde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partijen voeren tegen de eerste bestreden beslissing de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur: de zorgvuldigheidsplicht.

3.1.1. De verzoekende partijen lichten hun middel ten aanzien van de eerste bestreden beslissing toe als volgt:

“2.1 Algemene regels

Nieuw artikel 9ter van de vreemdelingenwet (voorts: vw.) luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

“§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.”

“§3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting daarentegen zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheitoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.2 Toepassing op de feitsituatie in casu

Verzoekers kunnen zich niet akkoord verklaren met een dergelijke stereotype afwijzing van hun verzoek tot verblijf ex art. 9ter v.w., terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9ter, § 1 v.w. ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn...

De arts adviseur stelt immers in haar advies van 13/07/2015 het volgende:

"Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstige risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland. Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden. Verder is geen mantelzorg nodig omwille van voormelde aandoeningen. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft."

Het is immer zo dat art. 9ter van de vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt dan art. 3 van het EVRM en aldus ook een ruimere motivering vergt van verwerende partij en met name van toepassing is op drie verschillende situaties, namelijk op een ziekte die, wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of van verblijf:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven,
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit,
- ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling.

In verschillende recente arresten heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen al reeds dergelijke beslissingen van verwerende partij waarbij weigeringen alleen gestoeld waren op een advies van de adviseurarts waarin gesteld werd dat de ziekte niet "direct levensbedreigend" is vernietigd.

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar: RvV nr. 92.258 van 27 november 2012 - RvV nr. 92.397 en RvV nr. 92.444 van 29 november 2012 - RvV nr. 92.661 van 30 november 2012 - RvV nr. 92.863 van 4 december 2012 - RvV nr. 96.671 van 7 februari 2013, RvV in arrest nr. 93.870 van 18 december 2012 - RvV 92.397.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast in voormelde arresten dat art. 9ter, §1, eerste lid, v.w. niet alleen verwijst naar artikel 3 EVRM of naar een levensbedreiging, doch van toepassing is op

'drie verschillende situaties', namelijk op een ziekte die, wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf:

1. ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven,
2. ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit,
3. ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt tevens vast dat de hoge drempel van de EHRM rechtspraak over artikel 3 EVRM geen afbreuk kan doen aan de duidelijke wetsbepaling van artikel 9ter VrW. Artikel 9ter VrW biedt immers een ruimere bescherming dan direct levensbedreigende ziektes zoals door verwerende partij staande wordt gehouden in de bestreden beslissing.

De arts adviseur heeft in zijn medisch advies blijkbaar nagelaten om te motiveren omtrent deze derde situatie en heeft zich ertoe beperkt te concluderen dat de besproken aandoeningen van verzoeker geen ernstige risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland en heeft niet nader onderzocht of er een risico bestaat op onmenselijke of vernederende behandeling bij ontstentenis van de noodzakelijke medische zorg en bijstand.

Bijgevolg is het onderzoek dat door de arts is gedaan van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische behandelingen nl. "hypoglycémie avec hyperinsulinisme..." klaarblijkelijk enkel gebeurd vanuit het licht van een risico op een levensbedreigende situatie of bij uitbreiding in het licht van een risico voor de fysieke integriteit van verzoeker, doch niet voor een menswaardige of vernederende behandeling, temeer daar verzoeker recentelijk nog gehospitaliseerd werd voor zijn nieuwe medische aandoening en deze medische aandoening desalniettemin actueel is.

Uit het medisch dossier van verzoeker blijkt tevens dat hij onder geen enkel beding kan reizen en hij bovendien mantelzorg behoeft van zijn zoon en schoondochter die over een verblijfsrecht van onbepaalde duur in België beschikt.

Zij hebben twee gemeenschappelijke kinderen en hebben daarenboven een procedure gezinshereniging in het kader van art. 10, 12 bis, § 2 vreemdelingenwet van 15 december 1980 ingesteld. De zoon van verzoeker kan derhalve niet met verzoeker naar Armenië terugkeren om aldaar een steentje bij te dragen in de medische kosten van verzoeker.

Verzoeker is dagdagelijks volledig afhankelijk van zijn zoon en schoondochter.

Aangezien dit advies van 13/07/2015 bindend is voor de gemachtigde, met een motiveringsgebrek is behept, moet er worden vastgesteld dat de bestreden beslissing die steunt op een deductie van het advies van de artsadviseur eveneens met een motiveringsgebrek is behept.

De artsen van verwerende partij moeten dus een ruimer onderzoek voeren, en de beslissing van verwerende partij moeten ruimer gemotiveerd worden, wat in casu niet gebeurd is volgens verzoekers.

Verzoekers verwijzen uitdrukkelijk naar de medische stukken opgenomen in het administratief dossier.

Een schending van art. 9ter vreemdelingenwet; de materiële motiveringsverplichting en zorgvuldigheidsplicht dient er derhalve te worden vastgesteld.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43). Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.1.2. De Raad merkt op dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de

motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad wijst er op dat de formele motiveringsplicht impliceert dat de motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Wel kan worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de redenen worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar het medisch advies van 13 juli 2015 van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat het aangehaalde medische probleem niet kan weerhouden worden. De gemachtigde stelt dat derhalve uit het medische dossier niet kan afgeleid worden dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en dat er niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Voor zover de verzoekende partij opwerpt dat de motivering stereotiep zou zijn, wijst de Raad er vooreerst op dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dat dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd. Daarenboven verwijst de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 juli 2015. Dit advies beantwoordt de medische documenten voorgelegd door de verzoekende partijen bij hun aanvraag van 12 juni 2015 en die betrekking hebben op de medische problematiek van de eerste verzoekende partij.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3. Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de eerste bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.1.4. De schending van de materiële motiveringsplicht moet worden onderzocht in het licht van de rechtsgrond van de eerste bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is getroffen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen”.

(...)”.

Uit het bepaalde in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Hierbij dient te worden aangetoond dat de aanvrager lijdt aan een ziekte en ten tweede dient te worden aangetoond dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land van verblijf. De ziekte moet aldus voldoende ernstig zijn en er dient een adequate behandeling te ontbreken in het land van herkomst of het land van verblijf.

3.1.5. *In casu* steunt de eerste bestreden beslissing op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 juli 2015 dat luidt als volgt:

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 12.06.2015.

Voorgelegde medische attesten:

- *Medisch verslag (datum niet vermeld) van dr. Phillippe Madhoun. Niertransplantatie op 27/10/2012*
- *Medisch attest de dato 03/02/2015 van dr. Phillippe Madhoun. Terminale nierinsufficiëntie, oesofagitis waarvoor Nissen operatie op 28/10/2014, arteriële hypertensie, polyglobulie behandeld met aderlating, reactionele hypoglycemie na de Nissen ingreep.*
- *Medisch rapport de dato 03/02/2015 van dr. Phillippe Madhoun. Polycythemie, peptische oesofagitis waarvoor Nissen ingreep en secundair hypoglycemie, lipodystrofie, conjunctivitis.*
- *Medisch attest van dr. Gillet Clementine.*
- *Medisch rapport de dato 06/05/2015 van dr. Phillippe Madhoun. Niertransplantatie in 2008, oesofagitis en gastro-bulbair ulcus waarvoor Nissen ingreep, hyperinsulinisme postoperatoir, polyglobulie.*

- Medisch certificaat de dato 12/05/2015 van dr. Phillippe Madhoun. Terminale nierinsufficiënte waarvoor niertransplantatie in 2012. Onderhoudsbehandeling met auto-immuunmedicatie ter preventie van afstoting transplantnier.

Bespreking van het medisch dossier:

Uit dit medisch dossier blijkt dat de betrokkene in 2012 een niertransplantatie onderging, heelkundig behandeld werd voor refractaire oesofagitis en ulcus, arteriële hypertensie, polyglobulie en hyperparathyroidie. Wat betreft de niertransplantatie is verdere nefrologische opvolging en immunosuppressieve behandeling (Advagraf® en Immuran®) strikt noodzakelijk. De oesofagitis en het bulbair ulcus werden heelkundig behandeld en zijn dus niet meer actueel. Er is aldus geen objectieve indicatie voor een onderhoudsbehandeling met Nexiam® (behandeling van een ulcus bestaat uit omeprazole gedurende maximaal 8 weken, een termijn die reeds geruime tijd overschreden is). Postoperatoir trad een transitoire hyperinsulinemie op. Ook dit is geen actueel probleem meer. Aangezien er geen coronaire letsels of angiopathie aanwezig zijn is er geen indicatie voor preventieve behandeling met Cardioaspirine®. Deze behandeling is dus geenszins noodzakelijk. Het is niet duidelijk of de aderlatingen voor de aanwezige polyglobulie nog verdergezet worden, maar indien dit het geval is kan dit overal gebeuren waar bloedafnames worden uitgevoerd (aderlating bestaat namelijk uit afname van bloed). Voor de secundaire hyperparathyroidie wordt de betrokkene medicamenteus behandeld met vitamine D en Mimpara® (cinacalcet). Het is aangewezen dat deze of een alternatieve behandeling gecontinueerd worden. De arteriële hypertensie wordt niet meer behandeld en kan dus niet meer als actueel beschouwd worden. De conjunctivitis was een transitair probleem waarvoor de betrokkene gedurende 10 dagen behandeld werd. Het betreft dus geen actueel probleem meer.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in Armenië:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is1:

- Aanvraag Medcoi van 23/03/2015 met uniek referentie nummer BMA 6571.
- Aanvraag Medcoi van 24/06/2015 met uniek referentie nummer BMA 6906.

Niertransplantatie en nazorg posttransplantatie is beschikbaar. Behandeling met tacrolimus (Advagraf®) en azathioprine (Immuran®) is beschikbaar.

Opvolging van de hyperparathyroidie kan bij een internist. Behandeling met cinacalcet (Mimpara®) is niet beschikbaar maar kan gesubstitueerd worden door een alternatief: Myacalcic® dat wel beschikbaar is. Vitamine D is beschikbaar. Toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in Armenië: "Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de kosteloosheid van de medische behandeling geenszins een vereiste is en dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoekers, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 E.V.R.M. (zie arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk.). Aangaande de kosten van de medische zorgen oordeelde het EHRM eerderal als volgt: "(...) Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. (...) Rekening houdende met de rechtspraak van het EHRM kunnen verzoekers met het argument dat de medische zorgen in de praktijk niet gratis zijn, geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maken. (...) '(Arrest RVV nr. 81574 van 23 mei 2012) Een bepaald type gezondheidszorgen en zorgen voor welbepaalde aandoeningen wordt door de staat betaald. Daarnaast krijgen mensen die behoren tot bepaalde sociaal kwetsbare groepen een breder pakket van zorgen gratis. In de andere gevallen moeten de burgers zelf betalen voor zorgen. Nierproblemen behoren tot het pakket van de basiszorg en zouden gratis worden verstrekt.2 Er is hulp voor personen die als werkloos geregistreerd zijn. Dit zijn mensen die geen werk hebben, werk zoeken en ten minste 1 jaar gewerkt hebben. Zij krijgen een werkloosheidsuitkering gedurende maximaal 1 jaar. Voor arme families is er een familiale sociale uitkering. De uitkering wordt aangepast aan de graad van armoede en de samenstelling van het gezin. Hoe moeilijker de situatie, hoe hoger de uitkering. 3 Betrokkene, zijn echtgenote (P. An. (...)) en meerderjarige zoon (P. Ar. (...)) leggen geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkenen geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in hun land van oorsprong. Niets

laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zouden kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Overigens lijkt het ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen in hun land van herkomst geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben bij wie hij terecht zouden kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp. Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E. V.R.M. (Arrest nr. 81574 van 23 mei 2012). Conclusies: Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland. Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden. Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.”

In zijn advies stelt de ambtenaar-geneesheer dat uit het voorgelegde medische dossier niet kan afgeleid worden dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland. De ambtenaar-geneesheer concludeert dat er derhalve vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De ambtenaar-geneesheer trekt niet in twijfel dat bij de eerste verzoekende partij een problematiek van een zekere ernst werd gediagnosticeerd. Hij heeft evenwel geduid van oordeel te zijn dat deze problematiek de eerste verzoekende partij niet verhindert om te reizen, dat er geen mantelzorg vereist is omwille van de vermelde aandoeningen en dat zij in haar land van herkomst de nodige medische zorgen kan krijgen. De aandoening waaraan de verzoekende partij lijdt, houdt slechts een gevaar voor haar leven of fysieke integriteit in indien deze niet adequaat wordt behandeld, waarbij de ambtenaar-geneesheer aangeeft dat een adequate behandeling in Armenië beschikbaar en toegankelijk is.

Aangezien de behandeling beschikbaar en toegankelijk is, kan de voorgelegde aandoening evenmin worden beschouwd als een aandoening die een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt. Bijgevolg besluit de ambtenaar-geneesheer dat er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst. Het volstaat dan ook, gezien de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, om te oordelen dat er een beschikbare, toegankelijke, adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf en dit als determinerend motief te hanteren in het medisch advies.

3.1.6. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat de ambtenaar-geneesheer zich beperkt heeft tot een motivering betreffende het eerste toepassingsgeval van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, namelijk een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit, en nagelaten heeft, hoewel het toepassingsgebied van voormeld artikel ruimer is dan enkel de ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn en ruimer is dan artikel 3 van het EVRM, zoals blijkt uit arresten van de Raad, om te motiveren betreffende het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, namelijk een reëel risico voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Gelet op het feit dat uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat “De in België verblijvende vreemdeling (...) die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte (...) een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, (...) een machtiging tot verblijf in het Rijk (kan) aanvragen (...)”, blijkt duidelijk dat een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet voortvloeit uit het feit dat er geen adequate behandeling is in het herkomstland. Bijgevolg gaat de ambtenaar-geneesheer na of de eerste verzoekende partij, omwille van de ziekte of aandoening waaraan zij lijdt, een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer naar haar herkomstland, door het voeren van een onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, in het herkomstland. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet ernstig voorhouden dat het onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische behandeling enkel gebeurt vanuit het licht van een risico op een levensbedreigende situatie of voor de fysieke integriteit, doch niet voor een mensonwaardige of vernederende behandeling. De stelling van de verzoekende partijen dat de

eerste verzoekende partij recentelijk nog gehospitaliseerd is geweest voor een nieuwe medische aandoening en deze aandoening aldus actueel is, zonder enige duiding wat de nieuwe medische aandoening dan wel is, doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. Bovendien in zoverre het woord 'nieuw' betrekking heeft op aandoeningen die zij niet ter kennis hebben gebracht van de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing, kan het de verwerende partij niet ten kwade worden genomen hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Gelet op voorgaande vaststellingen, kunnen de verzoekende partijen niet dienstig voorhouden dat de artsen van de verwerende partij aldus een ruimer onderzoek dienden te voeren en de eerste bestreden beslissing ruimer dienden te motiveren.

3.1.7. De verzoekende partijen poneren verder dat uit het medisch dossier van de eerste verzoekende partij blijkt dat zij onder geen enkel beding kan reizen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen zich louter beperken tot het tegenspreken van de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer, die stelt dat er geen contra-indicatie om te reizen kan weerhouden worden, doch nalaten aan te tonen waarom de eerste verzoekende partij niet in de mogelijkheid zou zijn om te reizen. Door het louter niet eens zijn met het oordeel van de ambtenaar-geneesheer of dit louter tegen te spreken, tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat dit oordeel foutief of kennelijk onredelijk is. Zij weerleggen de vaststelling dat er geen contra-indicatie is tot reizen, geenszins.

Waar zij betogen dat de eerste verzoekende partij mantelzorg behoeft van haar zoon en schoondochter, die over een verblijfsrecht van onbepaalde duur beschikt in België, dat zij dagdagelijks volledig afhankelijk is van haar zoon en schoondochter, stelt de Raad vooreerst vast dat uit geen enkel van de door de verzoekende partijen voor het nemen van de bestreden beslissing voorgelegde medische stukken blijkt dat de eerste verzoekende partij mantelzorg behoeft. In zoverre in de aanvraag om een medische verblijfsmachtiging wordt aangegeven dat de eerste verzoekende partij mantelzorg behoeft van zijn haar familieleden, wijst de Raad er op dat deze aanvraag werd opgesteld door de advocaat van de verzoekende partijen, zo blijkt uit de handtekening op de aanvraag, en geenszins door de behandelende arts. De tekst van de aanvraag betreft dan ook geen medisch oordeel van de behandelende arts. Het komt de ambtenaar-geneesheer toe om onder meer de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling zoals vermeld in het medische getuigschrift, te beoordelen (artikel 9ter, §1, vijfde lid vreemdelingenwet). De Raad wijst er dan ook op dat de ambtenaar-geneesheer voor het opstellen van zijn advies, inclusief het oordeel over de noodzakelijk geachte behandeling, enkel rekening dient te houden met de bij de aanvraag voorgelegde medische gegevens en niet met bepaalde stellingnames die de verzoekende partijen zelf of hun advocaat ter zake innamen in de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Bovendien blijkt dat de echtgenote van de eerste verzoekende partij niet over een verblijfsrecht in België beschikt en dat ook ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. De verzoekende partijen tonen niet aan dat, indien mantelzorg al noodzakelijk zou zijn, wat overigens aldus geenszins blijkt uit de stukken van het administratief dossier, deze zorg niet zou kunnen gebeuren door de echtgenote van de eerste verzoekende partij.

Waar de verzoekende partijen voorhouden dat de zoon van de eerste verzoekende partij, zijnde de derde verzoekende partij, waarvan de vrouw over een verblijfsrecht van onbepaalde duur in België beschikt en die een procedure gezinshereniging heeft ingesteld, niet met de eerste verzoekende partij naar Armenië kan terugkeren om aldaar een steentje bij te dragen in de medische kosten van de eerste verzoekende partij, kan de Raad enkel vaststellen dat dit geen afbreuk doet aan de motieven van het advies. Immers motiveert de ambtenaar-geneesheer dat de eerste en de tweede verzoekende partij geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voorleggen en er geen elementen in het dossier zijn die erop wijzen dat zij geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt in hun land van oorsprong, zodat niets toelaat te concluderen dat zij niet zouden kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp, dat het overigens onwaarschijnlijk lijkt dat de verzoekende partijen in hun land van herkomst geen familie, vrienden en kennissen meer zouden hebben bij wie zij terecht zouden kunnen voor tijdelijke opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor tijdelijke financiële hulp. Deze motieven worden door de verzoekende partijen niet betwist. Uit deze motieven blijkt afdoende dat de voor de eerste verzoekende partij nodige medische zorgen in het land van herkomst financieel toegankelijk zijn. Het motief dat de derde verzoekende partij, met name de meerderjarige zoon van de eerste verzoekende partij, geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voorlegt, betreft dan ook een overtoellig moet. De kritiek dat de zoon van de verzoekende partij een procedure gezinshereniging lopende heeft en dat diens vrouw een verblijfsrecht heeft van onbepaalde duur en dat zij twee

gemeenschappelijke kinderen hebben, doet dan ook geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen waaruit afdoende blijkt dat de voor de eerste verzoekende partij nodige medische zorgen in het land van herkomst financieel toegankelijk zijn.

3.1.8. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer met bepaalde informatie geen rekening heeft gehouden, noch dat hij de feiten niet correct heeft beoordeeld of hij op kennelijke onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen.

De verzoekende partijen maken een schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk. Zij tonen ook niet aan dat de eerste bestreden beslissing werd genomen met miskennis van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

3.1.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De verzoekende partijen tonen niet aan met welke, aan de verwerende partij kenbaar gemaakte, elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

De verzoekende partijen lijken verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij lijken voor te houden dat hen niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of hen niet de gelegenheid geboden werd stukken over te leggen die hun voorstelling van de feiten of van hun toestand geloofwaardig maken.

De Raad benadrukt dat de verzoekende partijen de kans hadden om de vereiste toelichtingen te verstrekken in hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden en dat zij deze aanvraag met alle nodige stukken konden onderbouwen. De verzoekende partijen houden derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans hadden om hun standpunt te verduidelijken.

De verzoekende partijen maken bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

3.1.10. Waar de verzoekende partijen bij hun verzoekschrift een medisch attest voegen van 6 mei 2015, kan de Raad enkel vaststellen dat voormeld attest zich in het administratief dossier bevindt en dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 juli 2015 blijkt dat hij met het door de verzoekende partijen voorgelegde attest rekening heeft gehouden.

Betreffende het door de verzoekende partijen bij hun verzoekschrift gevoegde medisch attest van 18 augustus 2015 en de door de advocaat van de verzoekende partijen op 6 juli 2017 per e-mail overgemaakte stukken aan de Raad, zijnde de medische attesten van 13 juni 2017 (twee attesten), 3 mei 2016 en 26 februari 2016, wijst de Raad er op dat deze documenten niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat deze nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

3.1.11. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. Betreffende de bevelen om het grondgebied te verlaten, betogen de verzoekende partijen als volgt:

“Wat betreft de tweede, derde en vierde beslissingen, de bevelen om het grondgebied te verlaten geldt dat niettegenstaande het feit dat art. 7 van de vreemdelingenwet, eerste lid vrw. een gebonden bevoegdheid betreft, verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekers ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9ter vrw. .

Door een dergelijke handelswijze erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg dienen deze bevelen om het grondgebied te verlaten tevens mede uit het rechtsverkeer genomen wegens afdoende samenhang.

Verzoekers zullen bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in hun opgebouwde ontplooiing; sociale verankering in België; gezins en familielevens; medische opvolgingen en behandelingen en zullen onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen en vorderen derhalve tevens de nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten op basis van de hier voren uiteengezette redenen.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd.”

De Raad wijst er op dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van *nietigheid* “een uiteenzetting van de feiten en middelen” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De verzoekende partijen beperken zich tot een feitelijk betoog dat zij door de tweede, derde en vierde bestreden beslissing geraakt zullen worden in de medische behandelingen en opvolgingen, in hun opgebouwde ontplooiing en sociale verankering in België, dat zij onstuitbaar zullen geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen, doch laten na de overtreden rechtsregel te duiden, laat staan de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten wordt geschonden.

Bovendien, waar de verzoekende partijen betogen “Verzoekers zullen bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in hun opgebouwde ontplooiing; sociale verankering in België: gezins- en familielevens: medische opvolgingen en behandelingen en zullen onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen (...)”, blijkt uit de navolgende zin “het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen”, duidelijk dat de verzoekende partijen met deze paragraaf een uiteenzetting geven betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, doch geen uiteenzetting van een middel ten aanzien van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

In zoverre de verzoekende partijen stellen dat de uitkomst van de aanvraag bepalend kan zijn voor het afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten, en lijken te menen dat de bevelen uit het rechtsverkeer dienen te worden genomen als de eerste bestreden beslissing vernietigd wordt, wijst de Raad erop dat uit punt 3.1. blijkt dat de middelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing ongegrond zijn en het beroep hiertegen dan ook wordt verworpen. Het betoog dat de bevelen om het grondgebied te verlaten, ingevolge een vernietiging van de eerste bestreden beslissing, uit het rechtsverkeer dienen te worden genomen, is niet dienstig.

Het tweede ‘middel’ is onontvankelijk.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER